

DETEKTIV KJELSSON

Oddělení X

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Oddělení X

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

DETEKTIV KJELSSON

Oddělení X

Autor: Daniel Janů

Cover © Vladimír Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

978-80-88394-03-7 EPUB

978-80-88394-04-4 MOBI

978-80-88394-05-1 PDF

Obsah

Úvod

1. Odense, nemocnice Kløervænget, 10:34, 21. května 2018
2. Odense, nemocnice Kløervænget, 9:54, 23. května 2018
3. Aalborg, byt ochrany svědků, 12.14
4. Aalborg, policejní oddělení, dvě hodiny poté
5. Aalborg, hotel Valstroma, 19:14h
6. Aalborg, hotel Valstroma, 7:34, 24. května 2018
7. Aalborg, hotel Valstroma, 10:01
8. Aalborg, hotel Valstroma, 12:00
9. Aalborg, policejní oddělení, 15:00
10. Odense, Technologics Ars , 17:32
11. Vila Borgensenových, časová událost o nějakou dobu zpět
12. Aalborg, místní nemocnice, 09:32, 25. května 2018
13. Kodaň, letiště Kastrup, 10:21, 28. května 2018
14. Berlín, budova letiště, 14:15
15. Berlín, Karl Marx Strasse, 17:30
16. Berlín, výjezd na 96-té, 18:45
17. Berlín, Carolinne Strasse, 20:35
18. Berlín, byt poručíka Weisse, 7:24, 29. května 2018
19. Dálnice A13 směrem na Drážďany, 10:04
20. Aalborg, policejní oddělení, 1. června 2018

Doslov

Úvod

Detektiv Kjelsson se probouzí v nemocnici. Po těžké autonehodě, ze které vyvázl jen s lehkým poraněním hlavy a částečnou ztrátou paměti. Přesto si vzpomíná, že ve svém voze vezl nějakou ženu...

1. Odense, nemocnice

Kløvervænget, 10:34, 21. května

2018

Ve dveřích pokoje místní nemocnice se objevily dvě postavy. Jedna z nich byla seržantka Saffi Romstromová a mladík, kterého si nevybavoval.

„Zdravím, kapitáne!“ vyhrkla Romstromová.

„Kdo je to?!“ zeptal se Kjelsson a ukázal rukou na chlápka.

„Seržant Jesper Olhom,“ odvětila. „Poslali ho z Frederikshavnu jako náhradu za Svarssona.“

„Kdo to rozhodl?“

„Plukovník Ranberg.“

„Kdo je plukovník Ranberg?“

„To já náš velitel, já myslela...“

„...žertuji,“ přerušil jí Kjelsson s úsměvem na tváři.

„Pamatujete si poslední případ?“

„Ano. Z části, ano.“

„Po nehodě, kterou jste měl v Odense jsme při přestřelce v Aalborgu přišli o dva policisty...“

„...Mikaelsen?!“ vyhrkl Kjelsson.

„Bohužel byl jedním z nich,“ řekla Romstromová.

„Jak jste to věděl?“

„Nevěděl, ale poznal jsem to podle vašeho obličeje.“

„Rozumím.“

„A ten druhý?“

„Lekjelsen.“

„Hm, to jméno mi něco říká.“

„Jeho bratr byl zapletený do případu týkající se Ewy Mortenové, po něm je vyhlášeno pátrání.“

„Ta Mortenová, je mrtvá?“

„No, nevím, jak to říct...“

„...prostě to řekněte!“ vybídl ji.

„Mrtvá Ewa Mortenová vstala z mrtvých.“

„To si ze mě utahujete?!“

„Ne. Myslím to úplně vážně.“

Jak to řekla, kapitán se podíval na nového člena Aalborgského sboru, seržanta Olhoma.

„Je to pravda, ačkoliv to zní neuvěřitelně.“

„Neuvěřitelně?“ podíval se na něho způsobem, kterým pochyboval o jeho zdravém rozumu.

Ale Romstromová tomu také věří, pomyslel si Kjelsson.

„Zmizela z márnice ještě, když jste byl ve službě, kapitáne,“ dodala sympatická seržantka, a tím potvrdila pravdivost celého příběhu.

Od kdy mrtvý ožívají?

* * *

Dveře se po chvílce otevřely znovu. V nich se objevil muž v bílém plášti.

Doktor.

„Jsem doktor Kristenssen. Ještě uděláme pár testů, ale pozitivní bychom ho mohli pustit,“ spustil doktor a usmál se.

Jste si nějak jistej, doktore, prolétlo Kjelssonovi hlavou.

„To by bylo fajn,“ kývla Romstromová.

„A co má paměť? Kdy mohu počítat, že se vše vrátí do normálu?“ zeptal se Kjelsson.

„V tom vám nejvíce pomůže známé prostředí. Domov, práce a ...“

„...práce!“ vyhrkl kapitán.

„Dobrá tedy, práce,“ přitakal doktor.

„My už půjdeme,“ ozvala se Romstromová. „Pozitivní vás vyzvednu.“

„Okej!“ sykl kapitán a přivřel oči.

Seržantka Romstromová s novým kolegou oddělení X seržantem Olhomem opustila nemocniční pokoj.

* * *

Kjelsson po chvílce otevřel oči a vrhl po doktoru Kristenssenovi takový zlověstný pohled, jako by za to mohl on, že jeho kolegové odešli.

„Za chvíli k vám pošlu sestru, aby vám dala ještě jednu injekci,“ řekl, aniž by jeho pohled nějakým způsobem komentoval.

Musel vědět, že ten ošklivý pohled patřil jemu.

„Fajn,“ šeptl Kjelsson a znovu přivřel oči.

Doktor během několika vteřin odešel. Místo něho se v místnosti objevila štíhlá černovláska. Mohlo, jí být tak dvacet.

Hodně mladá sestřička, pomyslel si kapitán, ale nikterak ho to nevyvedlo z míry.

„Trochu vás doobnu,“ spustila s úsměvem na tváři.

„Jo, doktor říkal, že přijdete.“

„Ano.“

„Potkali jste se ve dveřích?“

„Na chodbě,“ odpověděla.

„Jasný.“

„Chcete, abych vás oholila?“

„Cože?!“ vyhrkl překvapeně kapitán. „Já jsem si neplatil žádný nadstandard, pokud vím.“

„Už jsem vás holila,“ poznamenala.

„A-ha.“

„Ale hlavu, když jste šel na operaci,“ upřesnila.

„Hi hi hi!“

Jemný smích prolétl místností.

„Jste první, která se tak hezky usmívá na takovýho starýho chlapa, jako jsem já,“ podotkl Kjelsson a snažil se posadit.

Na chvíli se mu zatočila hlava, ale zvládl to. Ještě rychleji, než přispěchala na pomoc sestřička.

„Vy nejste starej!“ oponovala. „Jste muž v přiměřeném věku.“

„Tak to jste řekla hezky,“ rozesmál se kapitán.

Sestřička pokrčila jen rameny a píchla pacientovi lék.

„Ani jsem nic necítil,“ podotkl Kjellsson a snažil se zapůsobit.

Najednou jako by se mu začaly bouřit hormony. Úplně cítil, jak se uvnitř jeho těla něco odehrává. Břicho mu začíná tak nějak divně vibrovat. Byla to jen jemná vibrace, ale cítil to.

Co to sakra je?

„Snažím se být jemná,“ špitla sestřička a vytáhla jehlu z kapitánovy žíly.

Stejně tak šikovně jako když provedla vpich.

„Jste šikovná,“ poznamenal na její adresu a usmál se.

„Děkuji,“ sestřička se také usmála a odešla z pokoje.

Milá, mladá a hezká sestřička, to už se moc nevidí, prolétlo mu hlavou a přivřel oči.

Cítil lehkou únavu. Nebránil se a nechal se vnést do světa spánku.

* * *

Když se probudil, byla už tma. Na stropě svítila slabá bodovka a v okně uviděl hvězdnou noc.

Je to už dlouho, kdy jsem naposledy viděl tolik hvězd, pomyslel si a pokusil se zavzpomínat.

Bolela ho hlava, ale potřeba si dojit na WC ho vyhnala z postele.

Když musíš tak musíš.

Jakmile se vrátil ze záchodu, zahlédl na tmavě modré obloze bod, který se pohyboval.

„Tohle asi není hvězda,“ špitl a snažil se zaostřit na letící objekt. Zářící bod najednou zmizel. Ve vteřině. Jako by nebyl.

„Co to děláte?“ ozval se rázný hlas ode dveří.

Kjelsson se otočil a uviděl statnou sestřičku. Její obličej vypadal díky vycházejícímu světlu z chodby opravdu děsivě.

Ještě, že nevěřím na duchy, pomyslel si.

„Co byste řekla, sestři?!“ snažil se být vtipný.

„Tak si lehněte. Mám za vás odpovědnost, takže se mi tu nepromenádujte po pokoji. Co když spadnete a něco se vám stane? Kdo myslíte, že to odnese? No, přece já. Takže upalujte do hajan!“

Už mlčím.

„Jako bych nic neřekl,“ odsekl a lehnul si do své postele.

Vlastně jediné postele v pokoji. Byl na pokoji sám, protože v první moment jeho autonehoda vypadala podezřele. Nechali ho hlídat. Když se však ukázalo, že praskla jenom pneumatika, nikdo neměl potřebu ho hlídat. Byl to stejný pacient jako jiný. Ale na pokoji už zůstal sám. Byl rád. Měl klid a mohl se pokoušet vzpomínat na všechno před tím, než se ocitl zde. V nemocnici Kløervænget.

Snažil se ve svých vzpomínkách přiblížit se k okamžiku, kdy havaroval. Měl pocit, že v tom autě neseděl sám. Kdyby, ale v tom autě sám neseděl, rozhodně by mu to Romstromová řekla.

2. Odense, nemocnice Kløervænget, 9:54, 23. května 2018

Kapitán Kjellsson seděl v uniformě, kterou mu poslali z oddělení a čekal, až ho seržantka Romstromová vyzvedne.

„Čekáte dlouho, detektive?“ zeptal se ženský hlas z pravé strany chodby.

Kjellsson se otočil.

„Romstromová, žertujete?!“

„Měla bych?“

„Možná, ale ne se mnou. Nevíte, jak jsem se vyspal.“

„A jak jste se vyspal?“

„Dobře,“ rozesmál se.

„Znamená to, že jste si na něco vzpomněl?“

„Teď nechápu, kam tím míříte?“

Seržantka se jen pousmála a mávla rukou.

„Jdeme!“ vybídla ho.

„Ovšem,“ kývl a vyrazil za ní.

„Zprávu máte?“

„Jakou?“

„Přece propouštěcí.“

„Jistě.“

„Jak dlouho budete doma?“

„Proč se ptáte, chcete mi dělat společnost?“

„Myslím, že jste mi sám řekl, abych se držela zpátky.“

„Cože?!“

Kjelsson vytřeštil oči.

„To jsem vážně řekl?!“

„Vy si to nepamatujete?“

„Ne.“

„Takže bych to mohla využít?!“ pronesla a zaculila se.

Předpokládala, že to Kjelsson přejde jako pokus o vtip, ale to se však nestalo.

„Odvezete mě k vám?“ zeptal se.

Romstromové se zachvělo obočí.

Sakra, ten jde hned na věc!

„Chcete být u mě?“ zeptala se.

„Proč ne. Hezká policajtko, která mě ochrání. Kdo by to nebral.“

Ten je snad ještě sjetej po sedativech proti bolesti nebo si vážně nic nepamatuje, prolétlo jí hlavou.

„Detektive, vy se nezdáte!“

„Proč mi říkáte, detektive?“

„Sám jste říkal, že vám tak na minulém oddělení říkali.“

„Jaké máte křestní jméno Romstromová?“

To si ze mě utahuje?

„Vy si to nepamatujete?“

„Ne. Vážně si to nepamatuji. Podle obličeje vím, že jste Romstromová, ale křestní jméno, omlouvám se...“

„...v pořádku,“ přerušila ho. „Jsem Saffi.“

„To je vážně hezké jméno.“

„Díky.“

„No, není vůbec za co,“ dodal Kjelsson ukázal směrem na parkoviště.

Na něm stalo šest vozů. Přemýšlel, které z nich je policejní.

„Které je vaše?“

„To černé SUV.“

„Ou, takové velké auto pro tak malou ženu,“ poznamenal s úsměvem na tváři.

„Máte štěstí, že to беру jako kompliment.“

„Komplo...sakra! Kompliment to vážně není.“

„Malá žena a umí řídit takový velký vůz, to je kompliment,“ podotkla a už to dál nekomentovala.

Stejně tak kapitán Kjelsson.

* * *

Sotva černé SUV opustilo areál místní nemocnice, přilepila se jim na zadek bílá Toyota.

„Myslím, že máme společnost,“ pronesla Romstromová.

„Máte někoho?“ zeptal se Kjelsson jako by neslyšel, co říká.

„Slyšel jste, co jsem před chvílí říkala?“

„Ano, a co jako?“

„Někdo nás sleduje.“

„Tak se ho zbavte!“

„Držte se!“ vyhrkla seržantka a sešlápla plyn až na podlahu.

Na další křižovatce odbočila doprava. Bílá Toyota byla hned v závěsu.

„Jdou po nás,“ sykla Romstromová.

„Zřejmě,“ řekl s vážností.

V jeho hlase zazněl tón, který hned poznala.

Že by si nám vrátil starý dobrý Kjelsson?

„Až se ho zbavíte, tak bychom mohli jít spolu na večeři,“ poznamenal a usmál se.

Tak ještě asi ne, pomyslela si a prudce zatočila do jednosměrky.

Podřadila a zatočila volantem ostře doleva. Černý vůz vjel mezi odpadky, které se rozvířily všude kolem. Bílá Toyota se jich však držela jako klíště.

„Možná byste měla zastavit,“ řekl Kjelsson.

„A zeptat se jich, co chtějí?“

„Ano.“

„Detektive, kdyby si chtěli pokecat, už by nás oslovili v nemocnici.“

„Máte druhou zbraň?“

„Druhou?“

Zakroutila hlavou nechápavě.

„Nebo náhradní,“ dodal detektiv v naději, že ho Romstromová pochopí.

„Mám jen jednu,“ poznamenala.

Ve chvíli, kdy chtěl detektiv ještě něco dodat se ozvaly výstřely, které do černého SUV udělaly díry.

„Parchanti!“ vykřikla a zatočila do prázdné ulice.

„A co ta zed?“ poznamenal ironicky Kjelsson, když vjela do slepé ulice.

„V Odense jsem byla dvakrát,“ pokrčila rameny a snažila se rychle otočit, ale Kjelsson jí sáhl na ruku a zastavil její další krok.

Viděl, jak bílá Toyota zastavila u vjezdu do slepé uličky.

„Co je?“ podivila se.

„Dejte mi svou pistoli!“ vybídl ji.

„A k čemu vám bude?“

„Vy budete řídit a já střílet.“

„Chtěla jsem se otočit...“

„...budete couvat!“ přerušil jí a nastavil svou dlaň.

Čekal, až mu předá svou pistoli.

„Jako za starých časů?“ ozvala se.

„Říkat tomu můžete, jak chcete, ale rozhodně jim to neusnadníme!“

„Dobře,“ kývla a vytáhla z pouzdra svou služební zbraň.

Vůz neznámých pronásledovatelů stál na místě. Vyčkával.

„Jdeme na to!“ vyhrkla a zařadila zpátečku.

Sešlápla plyn, aby auto jelo mnohem rychleji a snažila se udržet směr.

„Správně!“ ozval se Kjelsson a vystrčil hlavu z okénka spolujezdce.

Bílá Toyota se dala do pohybu. Řidič srovnal kola a vyrazil s vozem proti černému SUV. Jeho spolujezdec si připravil zbraň a

zazubil se.

* * *

V následujících minutách místní bezdomovec, který seděl na schodech jedné opuštěné budovy, byl svědkem nevídaného souboje dvou vozů.

„Kdo bude vítěz!“ procedil mezi zuby.

Řidič bílé Toyoty přidal plyn a jeho spolujezdec začal střílet. To samé udělal i Kjelsson. Zamířil a několikrát vystřelil.

Bang! Bang!

První výstřely rozbily světlo bílého vozu, ale dalšími výstřely sejmul jednoho z pronásledovatelů. Byl to řidič.

Kžst!

Přední sklo se roztráskalo a dvě kulky zasáhly řidiče.

„Sakra!“ vyhrkl jeho spolujezdec a snažil se zachytit volant.

Auto však v plné rychlosti narazilo do zrezavělého kontejneru.

Bum!

Vůz byl ve vteřině na maděru. Tohle nikdo nemohl přežít, i když se kontejner posunul nejméně o dva metry dál.

„Je po všem, Romstromová,“ pronesl Kjelsson.

Seržantka pokynula hlavou a ubrala rychlost. Zastavila u kontejneru a chtěla vylézt ven. Opět jí zastavila kapitánova ruka.

„Co je zase?!“ ohradila se.

„Nikomu už nepomůžete a tohle nechte speciálce, která se bude dalších pět hodin pokoušet dostat dovnitř,“ odvětil.

„To máme odjet?“

„A co byste chtěla dělat?“

„No, chtěla jsem se...“

„...podívat? Ale na co?“

„Třeba zjistíme, komu patří to auto.“

„Couvněte o metr a můžete si SPZ opsat,“ poznamenal s úsměvem na tváři.

„Chápu.“

„Dobře,“ kývl a vrátil jí zbraň.

Jenom pozvedla obočí a pohledem ukázala k pouzdru, které měla uvnitř bundy. Poté sešlápla spojku a zacouvala blíž k autu, aby si mohla přečíst jeho SPZ-tku.

To jako vážně?

Jeho oči stejně tak jako myšlenky směřovaly k místu, kde měla Romstromová pouzdro na zbraň. Oddechovala a její prsa se tam pnula, tak vyzývavě, že se Kjellsson skoro neodvážil tu pistoli tam vrátit. Nakonec se odhodlal a vložil jí do pouzdra.

„Už jsem myslela, že to nedáte,“ pousmála se a sešlápla brzdu. Auto se zastavilo na místě.

„Zjistil jsem, že jsem stále chlap,“ poznamenal s jemným sarkasmem na jazyku.